

LADYSITTER

KOMEDIE IN DRIE BEDRIJVEN

VOOR

5 DAMES EN 3 HEREN

DOOR

BERND SPEHLING

NEDERLANDSE VERTALING

ANJA VAN DEN BERG

KORTE INHOUD:

Na dertien jaar in de gevangenis te hebben gezeten voor een bankoverval komt Albert weer vrij. Zijn eerste avond in vrijheid brengt hij door in de woning van zijn kleinzoon Maxime. Maxime heeft dan zijn vrijgezellenavond en Albert verheugt zich op een ontspannen avondje alleen. Dat had hij gedacht, want al snel wordt duidelijk dat van alleen zijn geen sprake is. Het wordt een turbulente avond met een conciërge die probeert de kraan in de badkamer te repareren, de buurvrouw die van het balkon dreigt te vallen en een buurvrouw die met Albert in bad wil.

ROLVERDELING:

Maxime Bosch	Verloofde van Mara. Gaat binnenkort trouwen (25/40)
Albert Bosch	Grootvader van Maxime. (60+)
Wim	Conciërge van de flat. Heeft allerlei bijbaantjes (20/50)
Charlotte van Zuylen	De bejaarde barbiepop van de flat. Ondanks haar gevorderde leeftijd voelt ze zich als Marilyn Monroe, is overtuigd van haar aantrekkingskracht bij zowel oud als jong. (55+)
Linda	Kapster (25/35)
Betty	Al heel lang de beste vriendin en buurvrouw van Maxime. Om roddel in de flat te vermijden, klimt ze over de balkonbalustrade als ze bij Maxime op bezoek gaat. (30/40)
Mara	Verloofde van Maxime. (25/35)
Barbara	Vrouw van Albert. (55+)

DECOR:

Het toneelstuk speelt zich af in woonkamer van de vrijgezel Maxime. In de achterwand links de balkondeur, waardoor men naar buiten kan kijken. In de achterwand rechts bevindt zich een deur naar de badkamer. In de achterwand tussen deze twee deuren een klep die open kan. Op klep is een rood kruis getekend. Als de klep geopend wordt, komt er een krat bier tevoorschijn, met bovenkant richting toneel, zodat flessen er liggend uitgenomen kunnen worden. Rechtsvoor de deur naar de slaapkamer. Linksvoor de open afgang, waardoor men tevens naar de keuken gaat. Linksachter de deur naar de werkkamer. Midden op toneel staat een bank, links een makkelijke stoel en rechts een schommelstoel.

Het is een typische woning van een vrijgezel. Links en rechts kledingstukken, lege pizzadozen etc. Op de achterwand hangt een foto van een schaars geklede dame, bijvoorbeeld Pamela Anderson. Deze foto moet heel snel omgedraaid kunnen worden. Aan andere kant is dan een afbeelding te zien van iets onschuldigs bijv. Mickey Mouse. Als het toneelstuk begint moet de foto van de schaars geklede dame te zien zijn. Links op het toneel staan een paar herenschoenen en er liggen een paar poetslappen bij. Op de tafel staat een klein doosje. Een tweede exact hetzelfde doosje staat onder de schommelstoel. Op de tafel tevens een geopend flesje bier. Een tweede fles bier staat er ongeopend naast. Kort voor begin van de voorstelling moet deze flink geschud worden. Rechtsvoor op het toneel staat een televisie, met het beeldscherm richting toneel.

SPEELDUUR:

Avondvullend.

EERSTE BEDRIJF – EERSTE SCÈNE

Maxime, Linda

MAXIME:

(Maxime komt telefonierend uit de badkamer op de voet gevolgd door Linda. Maxime heeft een kapperscape om. Linda heeft een haarborstel in de hand. Midden op toneel blijft Maxime staan, vervolgens haalt Linda de cape weg en veegt hem de nek schoon)
(In de telefoon) Hoe leg ik je dat uit?... Bij oudere heb ik dat wel vaker gehoord. Ik heb het gevoel dat er steeds wat uit druppelt, op het moment dat ik er niet op reken. *(Linda kijkt geïrriteerd de zaal in)* Weet je, wat voor een vreemd gevoel dat voor mij is, om 's avonds naar bed te gaan en precies te weten dat hij de hele nacht weer druppelt. *(Linda kijkt onopvallend richting gulp Maxime. Ze loopt richting badkamer, maar Maxime wenkt haar terug. Tijdens het teruglopen, pakt ze het doosje van de tafel, opent het, smeert de inhoud in het haar van Maxime en brengt vervolgens het haar in model. Maxime kijkt vervolgens naar de tafel en loopt dan zoekend rond. Hij zoekt achter de stoel, terwijl Linda met hem meeloopt en verder gaat met haar werk)* En als je er dan 's morgens weer naar kijkt... Taterata! Inderdaad! Zelfs dat mens van de eerste etage viel het al op. Ze heeft meteen een paar wegwerphandschoenen gehaald en wilde meteen aan het werk... Zij is niet het type vrouw, die je als man graag daarmee laat experimenteren, als je begrijpt wat ik bedoel. *(Zoekt achter de schommelstoel. Linda kijkt gegeneerd, maar gaat door met smeren)* Mijn vader wilde natuurlijk weer een vader-zoon gesprek daarover hebben. Een echt thema tijdens het avondeten. Nee, dank je! *(Linda trekt haar neus op)*. Ik moet zo weg. Vanavond heb ik mijn vrijgezellenfeest... Het huwelijk is overmorgen. En mijn grootvader kan elk moment komen. Hij blijft één nacht slapen. Ik zou niet willen dat hij zich ook verplicht voelt zich met de kraan te bemoeien. *(Pakt de schoenen)* Prima. Bedankt tot zo. *(Beëindigt gesprek)*

LINDA:

(Zichtbaar opgelucht) De kraan?

MAXIME:

Ja, van het bad, had je nog niet gemerkt dat die druppelt?

LINDA:

(Licht opgelucht, neemt nog wat van het smeersel uit het doosje en smeert het in het haar van Maxime) Oké! *(Licht)* De kraan!

MAXIME:

(Zoekend) Zeg eens, heb jij misschien mijn doosje schoenpoets gezien? Ik zou toch zweren dat ik het op tafel had gelegd. *(De blik van Linda verandert van opgelucht naar schrik. Ze kijkt voorzichtig naar haar doosje, dan naar de tafel en schrikt nog meer)* Heb jij je het al overlegd?

LINDA:

(Verstopt heel snel het doosje achter haar rug) Wat?

MAXIME:

Dat met het haar van mijn grootvader. Waar we het net over hadden. *(Blijft zoeken)*

LINDA:

Ik knip alleen in de kapsalon, anders is het zwart werken. Voor jou maak ik een uitzondering en dat is omdat...

MAXIME:

Ik weet het, ja. *(Zoekend)*

LINDA:

(Ontdekt het andere doosje onder de schommelstoel, vergelijkt het en schrikt) Mijn haargel! Hoe is het mogelijk... precies hetzelfde doosje. *(Legt het eerste doosje terug op de tafel en houdt het andere in haar hand)*

MAXIME:

Hij verheugt zich anders wel op een fatsoenlijk kapsel en een warm bad.

LINDA:

Mijn baan is heel belangrijk voor mij. Je weet hoe het hier gaat met dat geroddel in het trappenhuis, vooral als bekend zou worden dat ik hier in de flat haren knip. Het is al erg genoeg dat mevrouw van Zuylen van de eerste etage het weet.

MAXIME:

(Zijn haar staat nu alle kanten op) Ja, jij kunt het goed en het zou alleen voor deze ene keer zijn.

LINDA:

(Kijkend naar kapsel Maxime) Wat zou je er van vinden om je haar te wassen... en dan zeker een keer of acht.

MAXIME:

(Ziet het doosje in de hand van Linda, loopt erop af en pakt het uit haar hand) Nou ja zeg, ik zoek de hele tijd mijn schoenpoets en jij staat maar te kijken. *(Pakt een poetslap en begint met de inhoud van het doosje zijn schoenen te poetsen)*

LINDA:

(Luid) Stop!

MAXIME:

Wat is er?

LINDA:

Ik... ik moet je wat bekennen.

MAXIME:

Schiet op, want ik word zo opgehaald. *(Kijkt op zijn horloge en gaat verder met schoenen poetsen)* Waar blijft mijn grootvader? Ik had hem eigenlijk van het station moeten halen. Waarschijnlijk loopt hij nu ergens in de stad rond. *(Realiseert zich wat Linda zo even zei en kijkt haar aan)* Sorry, maar wat wilde je zojuist zeggen?

LINDA:

Het... nou, ja ... als jij wilt dan doe ik het.

MAXIME:

Je bent geweldig! *(Met een schoen in de ene hand en de poetsdoek in de andere hand valt hij haar om de hals)* Ik wil dat die oude Albert na dertien jaar gevangenis zich hier echt thuis voelt.

LINDA:

Albert?

MAXIME:

Ja, mijn grootvader. *(Neemt slok uit geopend bierflesje)* Wil je echt niets drinken?

LINDA:

Nee nee. Sinds ik op het politiebureau mijn roes moest uitslapen, neem ik zelfs geen bonbons meer waar alcohol inzit.

MAXIME:

Ik dacht ook niet aan alcohol. Zoals je weet heb ik altijd alcoholvrije champagne voor je in de koelkast staan. We zullen toch een keer moeten proosten op mijn geluk.

LINDA:

Dat is aardig van je. Maar als jij zo door gaat, krijg je binnenkort een bierbuik.

MAXIME:

Eigenlijk ben je te bewonderen. Als ik met twee glazen op zo'n uitwerking zou hebben als bij jou het geval is, zou ik me vanavond heel veel geld kunnen besparen.

LINDA:

Als bij jou twee glazen bier net zo'n uitwerking zouden hebben als bij mij, dan zou het jou ook zeventig euro kosten voor een nacht op het politiebureau. Inclusief de schoonmaak achteraf. Na mijn tweede glaasje champagne destijds in de kroeg, heeft mijn zus de politie gebeld, omdat ik niet meer te hanteren was. Met nog weinig kleding aan was ik bezig mijn vriend per opbod te verkopen. Wat ruiken je schoenen trouwens lekker!

MAXIME:

(Ruikt aan zijn schoen) Inderdaad, maar alles moet ook tip top in orde zijn in de een na laatste nacht als vrijgezel.

LINDA:

Je laat je grootvader toch niet op de bank slapen?

MAXIME:

Nee, hij slaapt in mijn werkkamer. Hij is trouwens de eerste die hier overnacht, behalve Mara natuurlijk. Ik heb alles keurig in orde gemaakt.

LINDA:

En ik heb een tijd lang gedacht dat Betty van hiernaast jouw bed warm hield.

MAXIME:

(Poetst zijn schoenen weer) Betty? *(Lacht)* Hoe kom je daar nu bij?

LINDA:

Ik heb een paar keer gezien hoe zij over het balkon naar jouw appartement is geklommen.

MAXIME:

Ach, ja. We zijn al acht jaar lang goed bevriend met elkaar. Wij zijn als... als broer en zus. Zij klaagt bij mij over de missers van haar affaires met mannen en ik heb van mijn eh... nee, eigenlijk heb ik alleen maar geluisterd. Daarbij dronk ze meestal een paar likeurtjes, die ze even later weer uitkotste. Dat over het balkon klimmen was haar idee. Ik vind het te gevaarlijk. Maar zij is van mening dat de burens van het trappenhuis op die manier er niets van merken. Vooral vanwege het geroddel.

LINDA:

Maar, je hebt toch zeker zo vlak voor je huwelijk geen vriendinnetjes meer? *(Gaat af naar de badkamer)*

MAXIME:

Nee! ... Hoewel... daar was bijvoorbeeld... nee... die telt niet *(Overlegt verder, dan zeer verheugd)* Babette! Die was klasse! Wij hebben alles samen beleefd, wat men met z'n tweetjes beleven kan. We hebben elkaar aardbeien gevoerd en zijn samen naakt in het water gesprongen. En dan al die plagerijtjes. Ach wat zou ik graag weten wat er van haar geworden is... na de basisschool. *(Bekijkt sceptisch het resultaat van zijn schoenen)* Klaar! *(Trekt zijn schoenen aan en bekijkt ze nog steeds kritisch)* Hmm... dit had mijn moeder beter gekund!

LINDA:

(Komt op en pakt zonder dat Maxime het merkt het doosje, dat Maxime gebruikt heeft om zijn schoenen te poetsen en doet het in haar zak) Ik moet nu echt weg. Wanneer zal ik weer komen Maxi?

MAXIME:

Maxime! Zeg alsjeblieft geen Maxi tegen me en kom als het jou uitkomt. Mijn grootvader kan elk moment hier zijn. Haargel zul je voor hem wel niet nodig hebben, neem ik aan.

LINDA:

(Kijkt bezorgd naar het kapsel van Maxime) Wie weet waar het goed voor is. Oké, veel plezier. *(Omarmt hem en gaat af)*

EERSTE BEDRIJF – TWEEDE SCÈNE

Maxime, Betty

(Maxime zit op de bank en wrijft met poetsdoek over zijn schoenen. Ondertussen klimt Betty over het balkon, loop heel zachtjes naar badkamer, opent de deur en loopt op haar tenen naar Maxime met de bedoeling hem te laten schrikken. Net voordat ze bij de bank is, reageert Maxime terwijl hij zonder op te kijken doorgaat met zijn schoenen)

MAXIME:

Ga zitten, Betty! Ik heb echter geen tijd, ik moet er zo vandoor.

BETTY:

(Betraapt en teleurgesteld) Dit keer deed ik echt heel zachtjes, ik zou wel eens willen weten, hoe jij dat altijd doet Max.

MAXIME:

Maxime! Ik heet Maxime, wanneer leren jullie dat nou eens. en ik heb je al duizend keer gezegd, dat je niet over het balkon moet klimmen. Er komt nog eens een dag dan hoor ik in plaats van de balkondeur een hard geluid en jij ligt als één grote vlek bij de ingang van de flat.

BETTY:

(Gaat in schommelstoel zitten) Ja, en voordat ik op de grond lig, kom ik voorbij het raam van Charlotte van Zuylen en kan haar nog even bewonderen bij haar buik-, benen- en achterwerkgymnastiek. Wat zullen we doen? Het is nog steeds 32 graden in de schaduw. Bij deze temperatuur kunnen we wel even naar het meer, wat vind jij? *(Maxime zoekt naar woorden)* Oké, ik ken inmiddels deze blik: sorry, ik heb afgesproken met Mara.

MAXIME:

Nee, dit keer is het zelfs nog... *(Er wordt aan de deur gebeld)*

BETTY:

Geen probleem. Ik kan haar wel een beetje begrijpen. Ik zou er ook wantrouwig van worden, als steeds "mijn beste vriendin, maar we hebben niets met elkaar" er bij is. Daarom ga ik wel alleen.

EERSTE BEDRIJF – DERDE SCÈNE
Maxime, Betty, Wim, Charlotte

(Maxime gaat naar de deur en komt even later op met Wim. Wim is als Kerstman verkleed en heeft gereedschapskist bij zich)

WIM:

Ha, die Max!

MAXIME:

Max... ime!

BETTY:

Laat me raden... weer een ander bijbaantje, je bent nu promotor van een verzekeringskantoor.

WIM:

Ho-ho-ho! Hoe raad je het?

BETTY:

Ho-ho-ho... omdat jij er niet uit ziet zoals de echte Kerstman, dat komt waarschijnlijk door de hitte. Zelfs nu jij twee keer zo hard zweet en ruikt.

WIM:

Je moet niet zo gemeen doen tegen mij.

BETTY:

O nee, waarom niet?

WIM:

Omdat zo'n honderd dertig mensen in het winkelcentrum ook al zo reageerden. *(Loopt richting badkamer, daarbij is op bord op rug te zien: "Werk gezocht, liefst binnendienst". Gaat af en komt weer terug met baard naar beneden getrokken en de muts af)*

MAXIME:

Wat denk je, krijg je het voor elkaar?

WIM:

Het is waarschijnlijk weer het leertje van de kraan.

MAXIME:

Oké, is dat een goed of slecht teken?

WIM:

Dan zien we later wel. Ik moet eerst naar de bouwmarkt. En heb jij wel eens geprobeerd een verkoper te vinden in zo'n zaak? Die verstoppelen zich meestal met elkaar ergens tussen de schappen en als je erop afstapt, zijn ze net als kakkerlakken, als het licht aangaat. Tsjakka! Weg zijn ze.

MAXIME:

Ja, ja. Doe nou maar wat je goed lijkt, maar schiet een beetje op!

WIM:

Haastige spoed is zelden goed! Er kan van alles gebeuren onderweg.

MAXIME:

Toch zou ik maar opschieten als ik jou was. Trouwens als je weer terugkomt, zal mijn grootvader, Albert de deur voor je open doen.

WIM:

Die zit toch in de gevangenis?

MAXIME:

Ontslagen!

BETTY:

Ach, mijn vriendje heeft last van stress. *(Tegen Wim)* En pas jij maar op dat je geen verkoudheid oploopt, als je zo bezweet de deur uitgaat. *(Loopt naar Wim, zet hem de muts op en trekt de baard weer omhoog, daarna loopt ze naar balkondeur)* Veel plezier Max, bij eh... nou ja, wat je ook gaat doen. Misschien kom ik straks weer even langs als het niet meer zo stressig is hier. Dag Max. *(Gaat af en klimt over balkon)*

MAXIME:

(Toonloos) Maxime! *(Er wordt gebeld)* Dat zullen de jongens zijn, die wilden mij beslist op komen halen. *(Tegen Wim)* Als jij naar beneden gaat, stuur ze dan even naar boven als je wilt. We moeten toch wachten totdat Albert er is.

WIM:

(Gaat af en komt meteen weer terug) Zij is het!

MAXIME:

Nee!

WIM EN MAXIME:

(Samen) Die bejaarde Barbiepop!

MAXIME:

Ik ben er niet! Ik eh... ik moet weg, anders kom ik te laat op mijn eigen vrijgezellenfeest.

CHARLOTTE:

(Achter het toneel) Vrijgezellenfeest? Oh, dan heb ik nog wat. Eén moment!

WIM:

(Gaat kort af en komt meteen weer terug) Ze is weer terug naar haar appartement.

MAXIME:

Wat is ze van plan?

WIM:

Misschien moet ze nog even een paar buik oefeningen doen en dan vreet ze je met huid en haar op!

EERSTE BEDRIJF – VIERDE SCÈNE
Maxime, Charlotte, Wim

(Charlotte staat plotseling met een fles champagne en twee champagne glazen achter Wim, die zich wil omdraaien om weer links af te gaan. Zo gauw hij haar ziet schrikt hij)

WIM:

Help! Wat laat u mij schrikken. Waarom hangt u geen bel om uw nek?

CHARLOTTE:

(Is gekleed in een moderne rok en een topje met opvallend décolleté) Niet bang zijn, mijn jongen. Ik heb nog nooit iemand opgegeten. Hoewel jij er in je gewaagde kleding uitziet om lekker in te bijten. (Trekt haar wenkbrauwen op, begint te spinnen als een kat) RRRRRRRR.

WIM:

(Kijkt haar vreemd aan) Gaat het een beetje met u?

CHARLOTTE:

Wat het opeten met huid en haar betreft, zou je wel misschien wel eens gelijk kunnen hebben. Neem bijvoorbeeld de Archiope bruennichii.

WIM:

Nee, dank u. Ik eet geen vlees.

CHARLOTTE:

Dat is een wespenspin. (Loopt verder, tijdens lopen geeft ze de twee glazen aan Wim, maar blijft Maxime aankijken) Houd even vast, jongeman. (Maxime gaat intussen op schommelstoel zitten, terwijl Charlotte langzaam die richting op loopt) Het vrouwtje komt met trillende bewegingen op het mannetje af. (Doet het voor) Het vrouwtje houdt zich dan heel passief, het enige dat ze doet is haar lichaam iets oprichten... (Drukt haar boezem naar voren) zodat het mannetje in haar holletje kan kruipen. (Nadert Maxime, die nu nerveus op de stoel schommelt) Dan begint de paring. (Ze trekt Maxime met schommelstoel en al zo dicht naar zich toe, dat zijn hoofd haar boezem raakt)

WIM:

(Heeft intussen zijn baard weer naar beneden getrokken, zijn muts afgezet en volgt het schouwspel vol verbazing) Ik eh... ik maak me zorgen om eh... om de kraan in de badkamer. (Wijst richting badkamer)

MAXIME:

(Stapt over van schommelstoel naar bank en gaat naast Wim zitten) Jij gaat nu niet weg!

WIM:

Maar de bouwmarkt gaat zo dicht. *(Zet glazen op tafel)*

CHARLOTTE:

Al tijdens de paring ontwaakt het wijfje uit haar passiviteit *(Ze nadert Maxime opnieuw, die nu met één beweging aan de andere kant van de bank gaat zitten)* En...

MAXIME:

(Pakt ongeopende fles bier en opener van tafel) En? (Kijkt naar Charlotte en opent gelijktijdig het flesje bier, het schuim loopt uit het flesje, drinkt gehaast en zet het flesje weg. Charlotte nadert hem, Maxime doet een poging om op leunstoel te gaan zitten, maar belandt op de armleuning van de leunstoel)

CHARLOTTE:

Ze richt zich op, doodt het mannetje en eet hem op! *(Bij het woord eet glijdt Maxime van de armleuning en valt op de grond)*

WIM:

Nou ik eh... ik ga dan maar... tot straks. *(Gaat af)*

CHARLOTTE:

(Geeft Maxime de fles champagne, gaat op de leunstoel zitten, slaat haar benen zo over elkaar, dat Maxime bijna zijn neus eraan stoot). Nou, mijn kleine Max? Gaat het nu beginnen?

MAXIME:

Ik heet eigenlijk Maxime... Wat gaat beginnen?

CHARLOTTE:

Nou ja, je laatste nacht als eh...

MAXIME:

O... dat... *(Staat op)* ja, ja! *(Begint champagnefles te openen)*

CHARLOTTE:

(Rekt zich uit op de leunstoel) Wat een hitte!

MAXIME:

Jaja... twee eh... twee en dertig graden in de schaduw... Gisteren eh... gisteren was het een en dertig. Het zou eh... het zou echter weer koeler worden.

CHARLOTTE:

(Bekijkt Maxime terwijl hij bezig is de fles te openen. Staat op en loopt gracieus maar de wat verward overkomende Maxime en kijkt hem diep in de ogen) Afkoelen? In hemelsnaam, wat zou dat jammer zijn. *(Vlak bij zijn oor)* Juist nu eindelijk de warmte bezit van ons lichaam neemt. *(Gaat sensueel met vlakke handen langs haar lichaam)* en de zon ons langzaam maar zeker in extase brengt. *(De kurk van de champagnefles knalt)*

MAXIME:

U eh... u heeft het toch over het weer, of niet soms?

CHARLOTTE:

Nu zeg je alweer u. We hadden toch afgesproken dat je Charlotte zou zeggen.

MAXIME:

Zoals u eh... zoals je wilt. *(Zet de fles terug op tafel)* Luistert u ... luister nou eens.

Dit is allemaal heel aardig bedoeld. Alleen eh... hopelijk word je nu niet boos. Ik moet namelijk opschieten. En champagne is eh... hoe moet ik het zeggen. Voor champagne moet je tijd nemen en die heb ik op dit moment niet.

CHARLOTTE:

Maar dat geeft toch niks. Dan neem ik hem toch weer mee. Het is zonde om weg te gooien. *(Maxime duwt haar richting uitgang)* Nee maar, jij weet hoe je een vrouw lekker moet pakken Maxje!

MAXIME:

(Laat haar snel los) Sorry.

CHARLOTTE:

Geeft niks! *(Pakt zijn handen weer terug en plaatst ze weer op dezelfde plek, gaan beiden links af. De champagnefles blijft op tafel staan)*

MAXIME:

(Komt weer op) God zij dank... die is weg! En morgen doe ik mijn ouders een proces aan vanwege mijn naam en dan verlang ik ook nog smartengeld.

EERSTE BEDRIJF – VIJFDE SCÈNE

Maxime, Albert

(Telefoon gaat over)

MAXIME:

(Pakt op) Albert, eindelijk! *(Spreekpauze)* Oh, jullie zijn het. *(Spreekpauze)* Waar? *(Spreekpauze)* Nee ken ik niet. Wat is dat voor winkel? *(Spreekpauze. Kijkt op zijn horloge)* Oké, voor die tijd moet mijn grootvader hier zijn. Dat moet lukken. *(Er wordt aan deur gebeld)* Nee, dat was de deurbel. Daar zal hij zijn. Dus tot zo. *(Hangt op, loopt naar deur en komt terug met Albert. Deze heeft koffer in de hand, jas over arm en zijn hoed gebruikt hij als waaier. Zet koffer neer, omhelst Maxime, legt hoed en mantel neer. Vervolgens bekijkt hij de woonkamer)*

ALBERT:

Ziet er goed uit hier! Waar kan ik mijn bagage laten?

MAXIME:

(Opent deur werkkamer) Hier en je kunt hier ook slapen.

ALBERT:

Oké. *(Wil naar binnen gaan, blijft staan en kijkt Maxime aan)* In de werkkast?

MAXIME:

Werkkamer! Dit is mijn eh... misschien kun je toch beter in mijn slaapkamer overnachten. *(Pakt koffer op en wil er mee naar slaapkamer lopen)* Ik zal toch waarschijnlijk de hele nacht doorfeesten en pas morgen weer terug komen. Ik slaap bij een vriend van me.

ALBERT:

(Pakt zijn bagage af). Daar komt niets van in, ik slaap in de werkkamer. Ik ben het gewend in kleine ruimtes te verblijven, als je begrijpt wat ik bedoel. *(Brengt vervolgens zijn bagage naar de werkkamer).*

MAXIME:

Ik was van plan je op het station af te halen, maar...

ALBERT:

(Komt weer terug) ... Je vrijgezellenfeest.

MAXIME:

Was de routebeschrijving trouwens duidelijk? Gewoon met lijn 4 bij het stationsplein en dan uitstappen tegenover de Olsen bank.

ALBERT:

Ja hoor, geen probleem. die Olsen bank maakte een goede indruk op mij. De videocamera bij de hoofdingang is van perfecte kwaliteit en kan zelfs door middel van infrarood in het donker opnemen. Klassiek geval, maar het schrikt af. Alles erop en eraan; automatisch beweegbare camera, inzoem mogelijkheid en nog veel meer. En dan de ingang deur zelf! Ik zeg alleen maar: als je buiten de kantooruren naar binnen wilt, heb je wel een luchtdrukpistool nodig!

MAXIME:

Ik heb je die locatie van de bank alleen door gegeven om je te kunnen oriënteren.

ALBERT:

Oh eh... ja natuurlijk! Om me te kunnen oriënteren. Precies, dat bedoelde ik ook. Een oriëntatie punt!

MAXIME:

(Legt arm om schouder Albert) Opa... eh... Albert, ik vind het echt fantastisch voor je dat je weer vrij bent. Een nieuw begin! Overmorgen vieren we mijn huwelijk en jouw vrijheid!

ALBERT:

Klinkt eh... opwindend. Ik kan het me nog nauwelijks voorstellen. Ik zie jou nog steeds als dat kleine jongetje. Weet je nog dat we gingen schaatsen en jij altijd die wollen muts droeg met die twee kijkgaatjes erin?

MAXIME:

Ach ja, die muts! Ja, natuurlijk. Ik had altijd ijs in mijn neus en zweet in mijn oren.

ALBERT:

En nu trouwt mijn enige kleinzoon! Vind je jezelf niet een beetje te jong daarvoor? Had je niet beter nog wat kunnen wachten?

MAXIME:

Sorry hoor, ik ben al vierendertig! Dat wil zeggen ik loop al tegen de veertig! Ik heb niet meer zoveel tijd!

ALBERT:

Tja, dat zou ik bijna vergeten. Met vierendertig begint het lichaam al mankementen te vertonen.

MAXIME:

Probeer nu niet te zeggen dat ik niet moet trouwen. Vertel me liever even nog snel hoe het was om uit de gevangenis ontslagen te worden? Hoe ging dat afscheid? Werd je uitgezwaaid en riepen ze "tot ziens"?

ALBERT:

Mijn maat, die naast me zat in de gevangenis, had als verrassing een afscheidsfeestje voor me georganiseerd. Weliswaar zonder alcohol, maar daarvoor was er wel een striptease danseres. (*Bekijkt de foto van de schaars geklede dame*). Ze kwam op in een reuze grote taart en gaf me toch een showtje weg.

MAXIME:

Wauw, geweldig!

ALBERT:

Nou ja, de eigenlijke verrassing was: ik heb destijds met haar in dezelfde klas gezeten, als je begrijpt wat ik bedoel.

MAXIME:

Zeker!

ALBERT:

Het is niet te geloven dat zo'n vrouw op haar leeftijd nog zo'n aantrekkingskracht heeft op ons mannen. (*Ziet opeens de balkondeur*) Jij hebt zelfs een balkon, mag ik even? (*Gaat naar balkon*)

MAXIME:

Ja natuurlijk. (*Kijkt op zijn horloge*) Luister, Albert, ik moet opschieten. Ik heb een paar belegde broodjes voor je in koelkast gezet. Ik wist niet, waar je zin in hebt, maar er staat ook een fles alcoholvrije champagne en er is nog bier. Naast de magnetron staat gebak. (*Wijst*) Daar is de keuken.

ALBERT:

(*Geniet zichtbaar van uitzicht balkon*) Het uitzicht is hier fantastisch. Gran-di-oos!

MAXIME:

Dank je. Ja de woning is klein, maar daarvoor heb ik een uitzicht waarbij je bijna de hele stad kunt overzien.

ALBERT:

(*Komt terug van balkon*) Je hebt hier een compleet uitzicht over de hoofdingang van de Olsen bank en je kunt zelfs de ingang voor de leveranciers zien. Geweldig!

MAXIME:

Albert, je bent toch niet weer van plan...

ALBERT:

Nee, nee. Vergeet het mijn jongen. dat is verleden tijd. Dertien jaar gevangenis is genoeg. Hoewel zo'n bankoverval is niet alleen snel geld, maar je betaalt ook geen belasting!

MAXIME:

Mara en ik wilden twee jaar geleden al trouwen, maar ik heb toen gezegd, laten we op Albert wachten, zodat hij ook kan meefeesten.

ALBERT:

(*Bekijkt intussen opmerkzaam de foto van de schaars geklede dame*) Die vrouw heeft karakter, dat zie je meteen. Een goede keus, jongen.

MAXIME:

Dat is ze niet.

ALBERT:

O, dat spijt me. Eh... ik bedoel eh... dat wist ik niet, wilde ik zeggen. (*Omarmt Maxime*) Ach jongen, Ik weet soms helemaal niet meer, of ik jullie nog wel verdien. Jullie hebben reden genoeg om pissig op mij te zijn. Zelfs Barbara heeft al die jaren op mij gewacht. We zullen weer helemaal van voren aan moeten beginnen.

MAXIME:

Morgen is haar wellness kuur beëindigd en dan komt ze jou hier ophalen. Ze heeft dertien jaar lang koortsachtig uitgekeken naar de dag dat jij weer bij haar zou zijn.

ALBERT:

Ik ook, ik toch ook! Ik zal een bad gaan nemen en ...

MAXIME:

Als je het niet erg vind, heb ik ook iets voor je kapsel geregeld. Er komt straks een kapster hier, die jou komt knippen. Hoort bij de service. Ze is echt goed!

ALBERT:

Jij hebt ook overal aan gedacht (*Met een blik op kapsel Maxime*) Is zij degene die jouw haar ook gedaan heeft?

MAXIME:

Ja. En biedt haar vooral geen alcohol aan. Daar kan ze absoluut niet tegen. Zelfs met een glaasje op, gaat ze helemaal uit haar dak.

ALBERT:

(*Kijkt weer naar kapsel Maxime*) Ja, ja, ik begrijp het. Het begint me duidelijk te worden.

MAXIME:

Je ziet het haar op de eerste blik niet aan, maar zij kan echt met haar handen uit het niets een fantastisch kapsel toveren.

ALBERT:

(*Kijkt met ongeloof naar kapsel Maxime*) Wat je niet zegt.

MAXIME:

O ja. Ze is erg populair.

ALBERT:

Echt? (*Kijkt met nog meer ongeloof naar zijn kapsel*)

MAXIME:

Gewoonlijk knipt ze alleen maar bij een zeer gerenommeerde kapperszaak in de stad. Meer voor de high society. Normaal zou ik mijn haar in zo'n kapsalon niet laten knippen, alleen al vanwege de prijs. Dat ze hier komt is een vriendendienst.

ALBERT:

Ik begrijp het.

MAXIME:

En laat vooral mevrouw van Zuylen niet naar binnen. Zij is eh... hoe zal ik het zeggen? Laat haar gewoon niet binnen komen, oké?

ALBERT:

Hoezo? Vreet ze me anders op? (*Lacht*)

MAXIME:

(*Ernstig*) Ja... met huid en haar.

ALBERT:

Echt? Oké, ik zal na het badderen en haar knippen niets meer doen. Ik ga daarna in de schommelstoel zitten, dat lijkt mij heerlijk ontspannen.

MAXIME:

En dan?

ALBERT:

Dan ga ik misschien wel even schommelen! Apropos, schommelen. Wat denk je, kan ik er misschien op rekenen om ooit nog overgrootvader te worden?

MAXIME:

Wie weet, misschien.

ALBERT:

Misschien, misschien. Als jullie jongelui niet een beetje haast maken met kinderen maken, dan komen wij, oudjes in opstand.

MAXIME:

De kraan in de badkamer lekt. Het kan zijn, dat Wim nog even langs komt.

ALBERT:

Wim?

MAXIME:

Onze conciërge. Hij is zojuist naar de bouwmarkt om een onderdeel voor de badkamerkraan te kopen.

ALBERT:

(Kijkt weer even naar de foto aan de wand) Weet jouw toekomstige vrouw van deze foto?

MAXIME:

Mara? Ben je gek! Die is katholiek.

ALBERT:

(Cynisch) Misschien een foto van de paus? *(Er wordt paar keer aan deur gebeld)*

MAXIME:

Dat zijn de jongens. Ik moet er vandoor. En het belangrijkste weet je. Wees niet bescheiden, gebruik waar je zin in hebt. Ciao! *(Omarmt Albert, wil afgaan en houdt nog even in)* En overmorgen gaan wij feest vieren! *(Gaat af)*

ALBERT:

Vanzelfsprekend! Veel plezier!

EERSTE BEDRIJF – ZESDE SCÈNE
Albert, Charlotte

(Albert begint zich uit te kleden. Eerst bovenkleding, dan schoenen en sokken. Als hij zijn riem los maakt, valt zijn blik op de foto aan de wand. Voelt zich bekeken en gaat af in badkamer. Kort daarna wordt er gebeld. Hij komt in badjas gekleed weer op en gaat aarzelend naar de deur. Charlotte komt op, opvallend gekleed. Heeft muts of iets dergelijks op haar hoofd)

CHARLOTTE:

(Ziet de fles champagne op tafel staan, die Albert nog niet ontdekt heeft) Die was ik daarstraks vergeten.

ALBERT:

Oké. Maxime heeft over u verteld. Eigenlijk wilde ik van te voren nog even een bad nemen, maar dat maakt niet uit. Anders zorgen we er eerst voor dat mijn haar weer in orde komt. Dat vind ik ook goed.

CHARLOTTE:

Ach, heeft die kleine Max van mij verteld?

ALBERT:

Ja, bijvoorbeeld over uw betoverende handen.

CHARLOTTE:

(Zichtbaar verbaasd) Mijn betoverende handen?

ALBERT:

Ja. Ach, neemt u mij niet kwalijk. Ik heb me nog helemaal niet voorgesteld. Albert is mijn naam, Albert Bosch. *(Hij geeft haar een handkus. Charlotte is onder de indruk)*

CHARLOTTE:

Aangenaam, ik ben eh...

ALBERT:

Ik weet, ik weet het.

CHARLOTTE:

Ach, Max heeft u alles al over mij verteld?

ALBERT:

Dat heeft hij zeker. U schijnt heel bijzonder te zijn. Daarom ben ik zo blij, dat u tijd voor mij hebt genomen.

CHARLOTTE:

(Behoorlijk onder de indruk) Heeft hij dat echt gezegd?

ALBERT:

Ja en daarom ben ik ook heel nieuwsgierig geworden, hoe het is om door een vrouw geholpen te worden, die anders alleen bezig is met high society mensen.

CHARLOTTE:

High society heeft hij vast niet gezegd.

ALBERT:

Zeker wel.

CHARLOTTE:

Maar wat heet hier geholpen? Luistert u eens, zo iemand ben ik niet...

ALBERT:

Nee, nee! Ik bedoel alleen maar...

CHARLOTTE:

Het maakt toch niet uit, wat hij bedoelde. Hij heeft het zo gezegd en daar komt het op aan. Kom, laten wij een glaasje drinken. *(Schenkt champagne in de beide glazen, pakt ze op en wil er een aan Albert geven)*

ALBERT:

Denkt u dat wij dit kunnen doen? Tenslotte zijn we wel in zijn woning!

CHARLOTTE:

(Houdt de twee glazen nog even in haar hand) Maar het is mijn champagne!

ALBERT:

Werkelijk? Ik had juist begrepen dat u eh...

CHARLOTTE:

(Geeft hem een glas) Kom op, wees geen spelbreker, drink het nu maar gauw op, dan gaan we ons zo heerlijk ontspannen.

ALBERT:

(Ontzet) Wat zegt u?

CHARLOTTE:

Ik wilde zeggen; zo'n glaasje wilt u toch niet weigeren?

ALBERT:

En ik wilde zeggen dat u juist niet moet drinken. *(Hij pakt beide glazen en zet ze op tafel)*

CHARLOTTE:

(Gaat heel dicht bij Albert staan, doet haar rechterwijsvinger achter de riem van zijn badjas en spreekt op fluisterende toon) Hoezo? Denkt u dat ik dan welwillend word?

ALBERT:

Nou ja, geen idee. ik weet immers niet wat dat spul voor uitwerking op u heeft.

CHARLOTTE:

(Pakt beide glazen op en geeft er weer een aan Albert) Als u het niet probeert, zult u het ook nooit ervaren!

ALBERT:

In het kappersvak is de laatste dertien jaar wel het een en ander veranderd.

CHARLOTTE:

Werkelijk?

ALBERT:

O ja. Het is allemaal eh... *(kijkt in haar décolleté)* wat opener geworden.

CHARLOTTE:

(Duwt haar boezem naar voren) Ik hou van openheid. Proost! *(Stoot met Albert het glas aan en drinkt het in een teug leeg)*

ALBERT:

Wat mij betreft, maar zeg niet, dat ik u van te voren niet heb gewaarschuwd.

(Drinkt een beetje, zet zijn glas weg en staat nu met rug naar publiek. Charlotte gaat achter hem staan en wil zijn badjas openen) Stop!

CHARLOTTE:

(Wacht) Waarom?

ALBERT:

Vergeet u niet iets wat heel belangrijk is? *(Strijkt met zijn handen door zijn haar)* Nou, gaat er nu een lichtje branden?

CHARLOTTE:

(Denkt te begrijpen wat hij bedoelt. Doet haar muts af en gooit deze van zich af. Dan opent ze zijn badjas, die ze vervolgens langzaam van zijn schouders laat glijden) Vanaf nu vergeet ik niets belangrijks meer! Afsproken! *(Kort voordat doek gesloten is, is er nog een schreeuw van Albert te horen)*

ALBERT:

Moment! Houd op! Stop!!!

DOEK